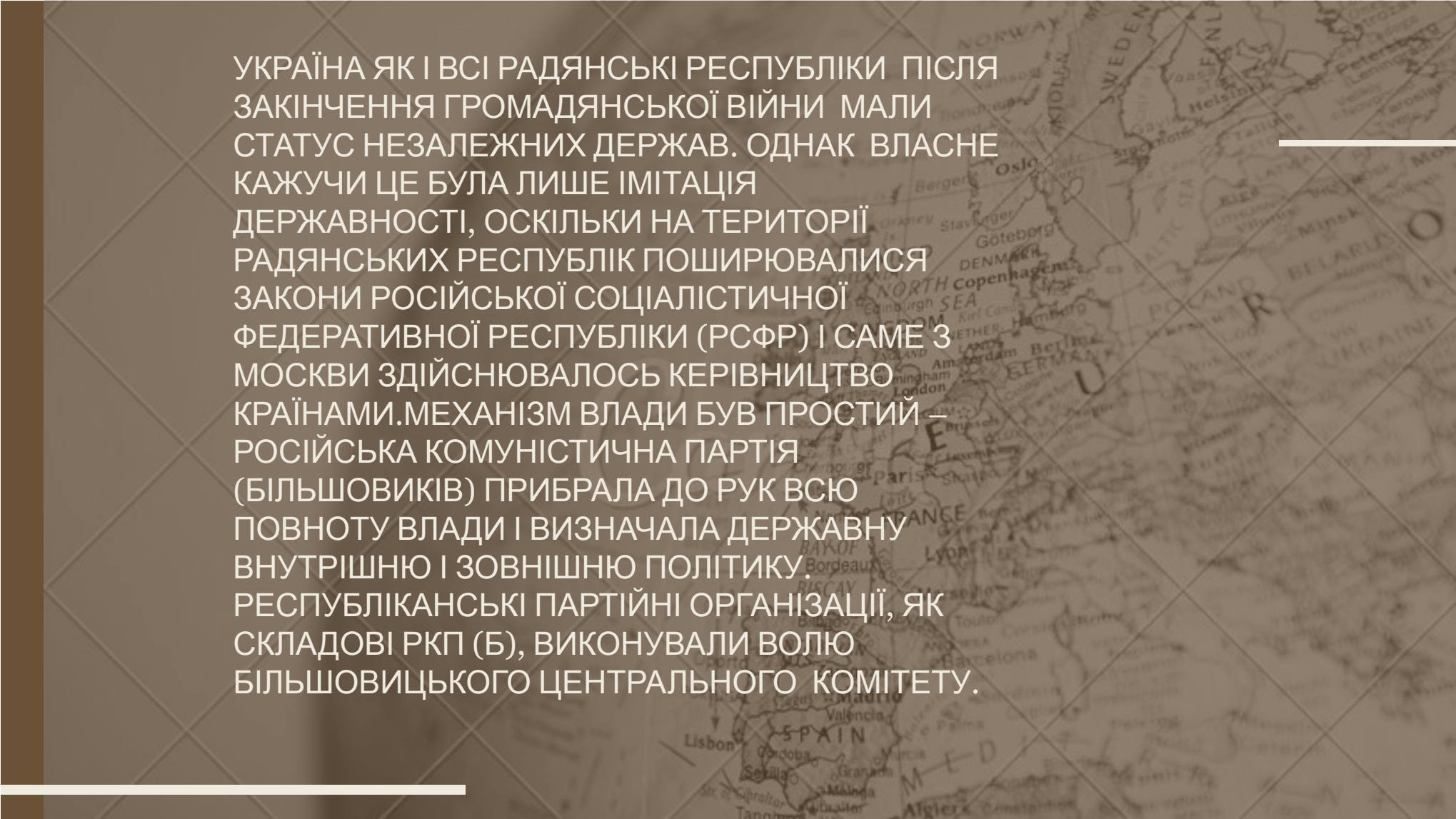

ВХОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ДО СРСР

Виконав студент групи УБ 175-Б
Ходацький Дмитро

УКРАЇНА ЯК І ВСІ РАДЯНСЬКІ РЕСПУБЛІКИ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ МАЛИ СТАТУС НЕЗАЛЕЖНИХ ДЕРЖАВ. ОДНАК ВЛАСНЕ КАЖУЧИ ЦЕ БУЛА ЛИШЕ ІМІТАЦІЯ ДЕРЖАВНОСТІ, ОСКІЛЬКИ НА ТЕРИТОРІЇ РАДЯНСЬКИХ РЕСПУБЛІК ПОШИРЮВАЛИСЯ ЗАКОНИ РОСІЙСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ (РСФР) І САМЕ З МОСКВИ ЗДІЙСНЮВАЛОСЬ КЕРІВНИЦТВО КРАЇНАМИ. МЕХАНІЗМ ВЛАДИ БУВ ПРОСТИЙ — РОСІЙСЬКА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ (БІЛЬШОВИКІВ) ПРИБРАЛА ДО РУК ВСЮ ПОВНОТУ ВЛАДИ І ВИЗНАЧАЛА ДЕРЖАВНУ ВНУТРІШНЮ І ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ. РЕСПУБЛІКАНСЬКІ ПАРТІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЯК СКЛАДОВІ РКП (Б), ВИКОНУВАЛИ ВОЛЮ БІЛЬШОВИЦЬКОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ.

Існувало декілька проектів розв'язання питання про відносини між радянськими республіками:

- представниками першого проекту (автономізація) були Й. Сталін та Д. Мануїльський. Сталін був противником державного суверенітету республік. Суть його проекту полягала у тому, що радянські республіки мали увійти до складу Російської Федерації на правах автономних, тобто ніяке право на державність не визнавалося.
- представниками другого проекту (союз республік) були В. Ленін та Х. Раковський. Ленін не безпідставно побоювався, що сталінський план лише посилить відцентрові тенденції і призведе до протилежного результату, тому запропонував нове державне об'єднання створити як Союз Радянських Соціалістичних Республік, союз зовні рівноправний, навіть із правом вільного виходу з нього.
- третій проект (конфедерація) висунуло керівництво КП Грузії. Вони прагнули установлення договірних відносин між самостійними та незалежними республіками

З'їзди Рад республік схвалили проект Декларації про утворення СРСР і прийняття Конституції СРСР. 30 грудня 1922 р. відбувся I з'їзд Рад СРСР, що проголосив утворення Союзу, до якого увійшли Російська і Закавказька федерації, Українська СРР і Білоруська РСР. Союзний договір 1922 р. мав бути міжнародним договором. Однак його ніхто і ніколи не затверджував і не підписував. Замість нього у конституції 1924 р. з'явився розділ «Договір про утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік», а конституція – це внутрішній, а не міжнародний юридичний документ.

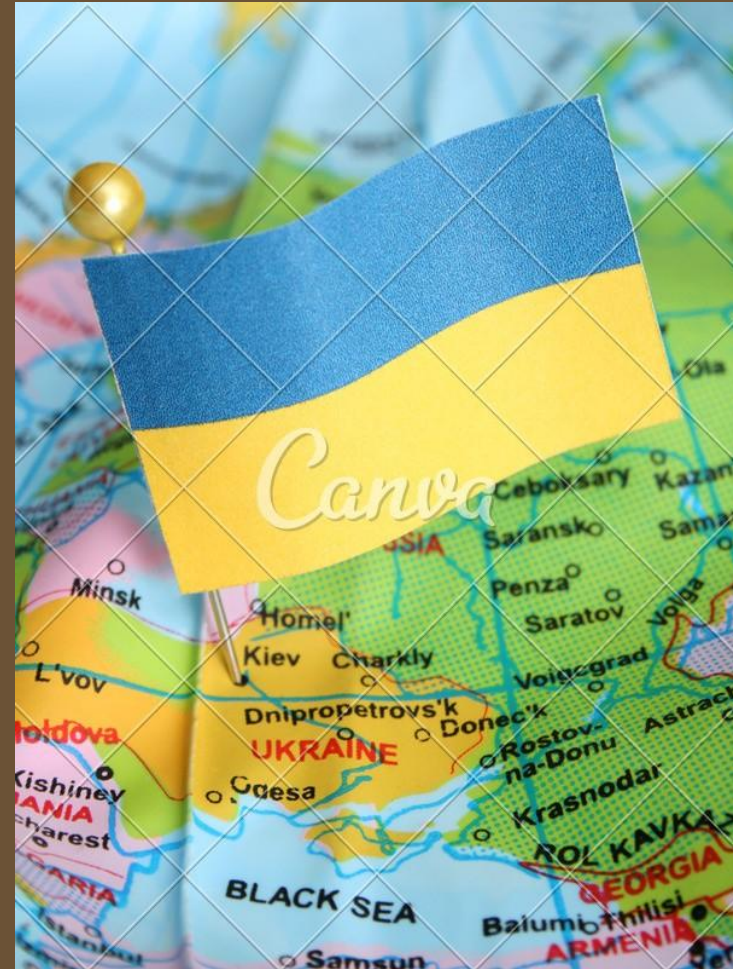
Можна виділити такі основні етапи входження УСРР до складу СРСР:

I етап: червень 1919 р. – грудень 1920 р. – створення військово-політичного союзу радянських соціалістичних республік Росії, України, Латвії, Литви і Білорусі; найважливіші наркомати проголошувались спільними (військових справ, народного господарства, залізничного управління, фінансів та праці), і фактично перебували під керівництвом Москви;

II етап: грудень 1920 р. – грудень 1922 р. – формування «договірної федерації»; УСРР та інші радянські республіки підписали договори з РСФРР про воєнний та господарський союз, до вже об'єднаних наркоматів додалися наркомати зовнішньої торгівлі, шляхів, пошт і телеграфу;

III етап: грудень 1922 р. – травень 1925 р. – утворення СРСР: 30 грудня 1922 р. – I Всесоюзний з'їзд Рад у Москві затвердив Декларацію та Договір про утворення Союзу Радянських соціалістичних республік (СРСР); січень 1924 р. – II Всесоюзний з'їзд Рад затвердив першу Конституцію СРС; травень 1925 р. – IX Всеукраїнський з'їзд рад вніс зміни до Конституції УСРР, де було законодавчо закріплено вступ України до СРСР.

**ПОЛІТИКА
"УКРАЇНІЗАЦІЇ"
у 20-х рр.**

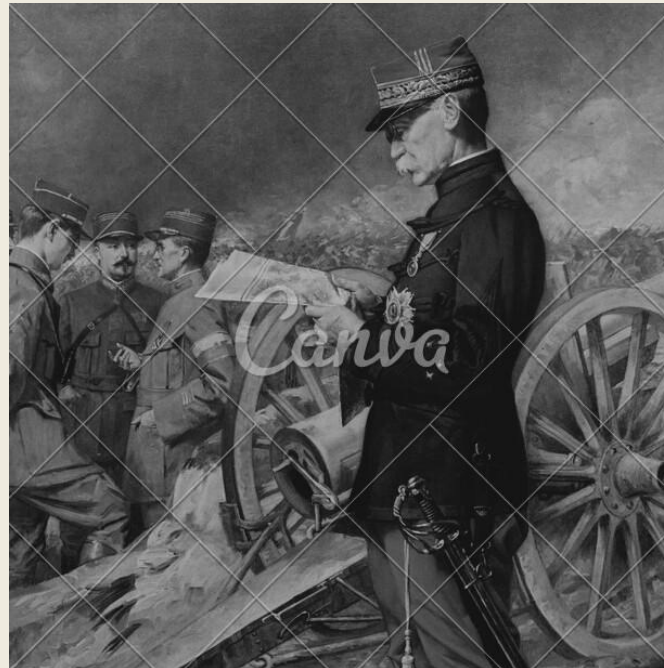

Початком українізації можна вважати вихід декрету РНК УСРР від 27 липня 1923 р. "Про заходи в справі українізації шкільно-виховних і культурно-освітніх установ" та декрет від 1 серпня 1923 р. "Про заходи забезпечення рівноправності мов і про допомогу розвитку української мови".

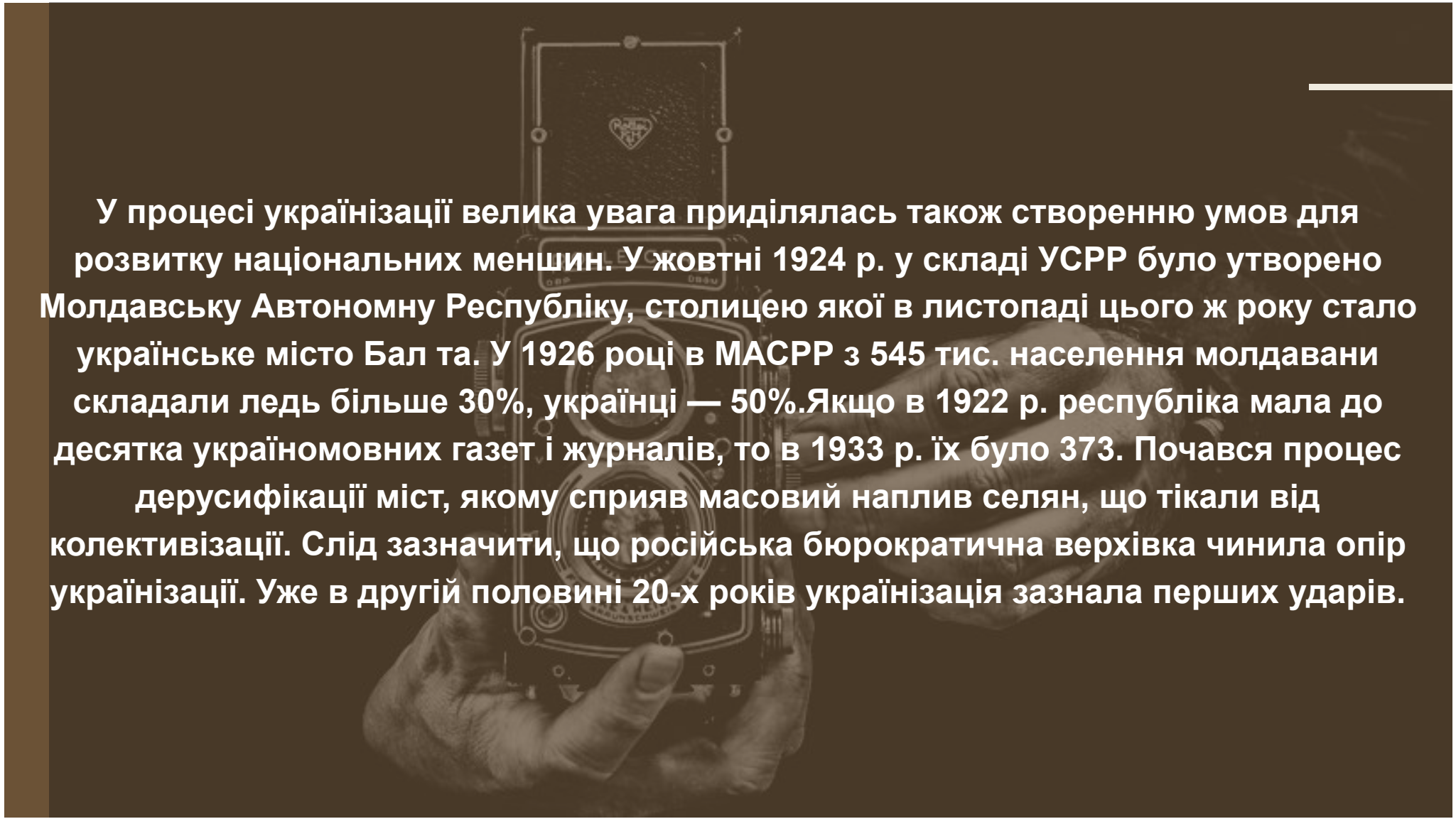
Перед місцевим апаратом ставилися вимоги поповнення своїх лав за рахунок місцевих кадрів, користування мовою місцевого населення в державних установах і закладах, сприяння розвитку національної культури. Український різновид політики корейізації дістав назву "українізація". Політику "українізації" по-різному розуміли керівна верхівка та виконавці. Для політичних верхів українізація покликана була продемонструвати українцям за Збручем та Дністром, нію умови для задовольняння національних прагнень створено лише в УСРР. Для української інтелігенції після поразки національно свідомих сил в відкритій збройній сутичці з більшовиками боротьба за збереження і розвиток культури стала боротьбою за національну державність, за незалежність.

ДУ 1923 р. Головою РНК УСРР став Влас Чубар
У 1925 р. посаду генерального секретаря ЦК КП
(б)У посів Лазар Каганович, слухняний
сталінець, який однаково був готовий втілювати
в життя чи українізацію, чи конгрукраїнізацію.
Олександр Шумський очолив наркомат освіти.
Микола Скорше — наркомат юстиції. Після
цього українізація пошавилася. Під час
проведення українізації долався опір
шовіністично налаштованих викладачів і
студентів, які не бажали вивчати українську
мову, переборювалися численні труднощі
(нестача вчителів зі знанням української мови,
підручників, навчальних посібників).

З еміграції в Україну повернулися М. Грушевський, С. Рудницький та інші відомі діячі, які включилися у процес національного відродження. До кадрів українізації приєдналися й сотні вихідців з Галичини, які прибули в Східну Україну, щиро повіривши в заяви більшовицького керівництва. З 1925 р. відбулася посилена українізація партії і державного апарату. Державні службовці змушені були складати іспити з української мови. Частка українців у КП(б)У зросла у 1933 році до 60%; у ЦК КП(б)У у 1924 р. українці становили 16%; 1925 — 25%; 1930 — 43%. Центром українізації став наркомат освіти. Очолив його з 1927 р. Микола Скрипник. Українська освіта успіхами значною мірою завдячувала його діяльності. У 1929 р. проводили навчання українською мовою понад 80% загальноосвітніх шкіл, понад 75% технікумів і 30% інститутів.

У процесі українізації велика увага приділялась також створенню умов для розвитку національних меншин. У жовтні 1924 р. у складі УСРР було утворено Молдавську Автономну Республіку, столицею якої в листопаді цього ж року стало українське місто Балта. У 1926 році в МАСРР з 545 тис. населення молдаване склали ледь більше 30%, українці — 50%. Якщо в 1922 р. республіка мала до десятка україномовних газет і журналів, то в 1933 р. їх було 373. Почався процес дерусифікації міст, якому сприяв масовий наплив селян, що тікали від колективізації. Слід зазначити, що російська бюрократична верхівка чинила опір українізації. Уже в другій половині 20-х років українізація зазнала перших ударів.

Дякую за Увагу!!!